

THE METAPHYSICAL HOUSEHOLD

Martin Solotruk

MARTIN SOLOTRUK

Martin Solotruk (1970) was born in Bratislava, Slovakia. After studying various subjects ranging from physics, programming, to art history and translation studies in different places including Azusa Pacific University, California, and Warwick University, Great Britain, he graduated in English and American studies and in Slovak literature at Comenius University, Bratislava, where he lectured for over two decades. Solotruk's first book of poetry *Silent Wars* (1997) won

the Slovak Literary Fund Best Debut Award. It was followed by *Grinding* (2001), *Plankton of Gravity* (2006), *Lovestory: Agents and Patients* (2007) and *The Metaphysical Household* (2017). His poems appeared in major anthologies in Germany, Ireland, Great Britain, China, Taiwan, Slovenia, Macedonia, and the US, his entire poetry books were also published in Spanish, Italian, German, Hindi, and French. Solotruk was invited to read at many leading festivals, including *Printemps de Poetes* in Paris, *Poesie Festival Berlin*, and many more, e.g. in

Prague, London, Cracow, Dublin, Genoa, Firenze, New Delhi, St. Andrews, Taipei, Beijing, Moscow, Cartagena des Indias, San Salvador, San Jose, and elsewhere. His award winning translation interests include namely Samuel Beckett, Seamus Heaney, Charles Simic, John Ashbery, Ted Hughes, as well as drama done for major stages in Slovakia, including the National Theatre.

SLOVENČINA

OKNO

Je svet, kde stačí
byť
nesený
vlastným pohybom mysle,

myriady lístkov a okvetí tu prežívajú

nanoskopické schopnosti
vetra

vibráciami vniešť
kombinácie farieb
do spoločného tela
chvenia
k dúhe

po poslednom skrate,
ktorý sa ukázal
byť
smerodajný.

ZRKADLO

Účinný úsvit
tu a teraz

je zrkadlo,
kde dochádza k otváraní očí,
kde ťa opúšťajú ruky
aj nohy
a naberaš pohyb značne akvarijný,

vraciaš sa k zákonom,
fluidným vzťahom
digitálne pestrofarebným.

Iba Chronos,
vnútorný kmitočet α ,
je tvoja jediná istota,
že sa uvidíš

prосто
vlasá

ako v prvý či posledný
deň.

ČESANIE V ZRKADLE

v našom zrkadlení sa česeš
na znak

na znak, že sa nehanbíš
byť viac
než len prostovlasá

hľadáš si cestičky
a v kopulovitosti vlasov
nachádzaš opäť čosi ako seba

dnešnú
aj podľa vône

a hoci ti akurát nie je do spevu
ako pri vynášaní moreny,

— ideš totiž zasa len do roboty

tešíme sa spolu
z paralelných zapojení do korieňov
vkódovaných rítov

cestičiek synchronných vibrácií...

je mi tak dobre...
pozerám, ako pozeráš

neuspokojím ťa
len tak hocičím

som spokojný, akoby to česanie patrilo mne
a ani ty sa nikdy neuspokojíš len tak
hocijakou rýchlovkou

medzi pramienkami vlásokov
keď tu práve nachádzame
odkiaľ pramení naša harmónia

vlákno žiarovky oživa do vznášania
skúšame: rukami, nohami, hlavou,

či ho ešte máme v dosahu

v zrkadlení predčí

euklidovské očakávania

hoci malo len svietiť

upokojiť, udeliť v tme pevné vlákno
na ceste do pracovného dňa,

no ono nadobúda akýsi život
už sa ho nemôžeme dotknúť
stále akosi mimo, hoci len tesne,

tesne nad alebo pod,
či vedľa, sme vždy

vedľa na dosah
Achillovská vážka

neuchopiteľná

ani nie gýč,

brošňa neočakávaného zvršku
bzučí svoje

stvára akoby zvárala
synaptické záblesky

čisté mäso, čistý duch

fúzia flashbackov

žiha

a prehlbuje holografické vzruchy

v obyčajnom vzduchu, ktorý si privetrala

rozčesáním zabudnutých atómov
s krásne spoločnou afinitou

NECHTY A NEKONEČNO

potichu, na vznešenom podnose
najhebkjších vankúšikov,
vstupujú do lomozu sveta
so svojou kryštalicou formou
nevýslovnosti.
Od stvorenia druhov majú dané
držať sa pri zemi a držať v strehu dušu
pred úlisným atakom
najstrašnejšieho zvera,
času neviditeľného
v nepreniknuteľnom hústí každodennosti.
Len nimi, v strehu
dokáže občas skočiť do neznáma
a nájsť svojich sedem životov,
z ktorých nebudne
ani v najkomplikovanejšom kotrmelci,
čo iba ponúkne pointu:
však nech sa len prosto zaryjú,
do pamäti,
proti pokľznutiu k smrti

ÓDA DEDDOVI, NA HERCULA POIROTA

Výzeráš, že sa utápaš
iba v malej polievočke,
akože cuckáš, lyžičku po lyžičke,
no pritom v tebe pracuje
elektráreň,
urýchľovač častíc,
ktoré prechádzajú z časopriestoru do časopriestoru,
z príbehu do príbehu z vymysleného do skutočného

no najskutočnejšie na tejto savane príbehov
zvieracích inštinktov
sú tvoje kly, či pardón fúziky,
ktoré ako motýlik patria k čarovnému plášťu
tvojej kozmickej inteligencie,
vlastne mozgovej kôre slonieho vodcu,
ktorý si pamätá
po čuchu
odkaz všetkých predkov
a detailné spôsoby ukladania ich vecí a kostí
až po Adama,
ktorý sa možno tiež v tebe občas zbadá
a aspoň čiastočne tak predíde
falošnej stope sveta.

VLAKY MEDZI DVOMA ZÁBLĚSKAMI

Vlaky jednoducho do neznáma
Vlaky do krajiny zrkadiel
Do kocúrkova
Kde behajú groteskné bytosti
Vlaky čo unášajú
Do zabudnutia
Do hlbších sfér vedomia
Vlaky testy
Zabehaných koľají
Života ako bol dohodnutý
So všetkými len nie najbližšími

Vlaky ktoré sú týmto všetkým
Ale na lístku sa to nepíše
Ani pani v pokladnici nič nenaznačí
Iba ak tým ospalým žmurknutím

Vlaky ktoré sa javia byť pre ľudí
Hlásia ich akože nie sú preludy
Vyjdeš na palubu a svet sa dáva do pohybu
Svet ti nadbieha
Krutý
Ostrý
Škrípajúci
Drviaci
Oceán
Čo v spanilej nevinnosti
Smrteľne zmetie snivcov, čo sa na priechode
Rozhodli nevrátiť

Do stereotypov za okrajmi trate

Vlaky invazívne
Vlaky z donútenia
Vlaky ako božia vôľa
Vlaky čo splývajú s krajinou
Vlaky ktoré nikdy neodišli
Vlaky ktoré predbiehajú svoju dobu
Svoj hudobný takt
Vlaky ktoré unikajú
Pozornosti
Vlaky čo sa tíško vytrácajú
S vodou z letných kaluží

Vlaky ktoré vošli do mesta
Nezastaviteľne
Nespomaliteľné
Vlaky zakliate do koľají
Vlaky ktoré sa ešte len učia móresom
Vlaky ktoré nám prišli niečo naznačiť
Vlaky ktoré sa nespoznávajú
Ktoré si dávajú prednosť
Ktoré kvôli láske vyskočia z koľají
Vlaky žijúce svojim životom
Sa rútia do tunela
S bojovým výsknutím
Vlaky ktoré nechcú do penzie
Vlaky čo nechcú nové pustiť
Do obehu
Vlaky čo neustúpia
Nepripustia že dorazili na konci svojej trate

Vlaky ktoré márne hľadajú riešenie

Vlaky ktoré zostávajú v tranze

Vlaky neúnavne neodstaviteľné

Vlaky ktoré si vždy nájdu svoju cestičku

Vlaky ktoré by si zaslúžili božtek

Vlaky z farebného sveta

Vlaky preludné

Vlaky s oknami do záhrobia

Vlaky vo výhybkách čo menia trate

Rýchlosťou neurónov

Vlaky ako dar z nebies

Pripravený na nástup

Ktorý nás neopustí, kým my prežijeme v jeho vnútri

Vlak ega

Vlak kozmických dimenzií

Vlak anjelských rytmov

Vlak ktorý neustojíš

Vlak úzkostí

Vlak povznesenia

Vlak film

Vlak simultánných prestrihov do okienok bytostí

Vlak ktorý drví kosti predkov

Vlak čo trvá na svojom

Vlak váhy autority

Vlak ktorý nám ušiel pred očami

Vlaky na dosah ktoré nám stále unikajú

Vlaky neuchopiteľné

Vlaky podľa ktorých sa nastavujú hodinky

Vlaky informácií

Vlaky dňa

Vlaky DNA

Vlaky v ktorých sa dá dokonale vypnúť

Vlaky ktoré ťa vezú aj keď si zabudol nastúpiť

Vlaky v ktorých zabudneš kým si

Vlaky v ktorých do seba naraziš v chodbičke

Vlaky v ktorých zrušili wc

Vlaky ktoré ťa rovno berú do špirály

Vlaky ktorých cieľ ani Poirot neodhalí

Vlaky bilancujúce po čiare života

Vlaky v ktorých je slovo vlak zakázané inak ako mantra

Vlaky v ktorých sa môže maximálne šepkať

Vlaky ktoré popierajú zrýchlenie

Vlaky urýchľovače

Vlaky vývojové komory

Vlaky kompresie

Vlaky dekompresie

Vlaky s kozmonautickými oknami

Vlaky nepriedušné

Vlaky iracionálne izolované

Vlaky z ktorých sa musíš vynoriť

Vlaky v ktorých nezaspíš

A tie z ktorých nespíš ani roky po

Vlaky v ktorých sa dostaneš do kozmického rytmu

Vlaky ktoré ťa roztrasú

Vlaky prípadné

Vlaky ktoré by tak rady boli náhodné

Vlakyvlakyvlakyvlakyvlaky

Spanilé neredukovateľné
Dopriavajú nám chvíľu pre seba

Veľké a veľkorysé

Kvôli vám sem chodíme čakať

Tu vás uctievame

Podivným hmýrením tikmi a špinou

Nášho ľudského sveta

Ktorou vás vznešené bytosti

Nechceme zaťažiť

A tak si ju nechávame medzi sebou

Z najvznešenejších pohnútok

Však, vlak, všakvlak, však: ak, tak.

ENGLISH

WINDOW

There is a world where it is enough
to be
borne
by own movement of mind,

myriads of leaves and corollas here survive

nanoscopic aptitudes
of the wind

to gather through vibrations
all apt combinations of colours
into one shared body
of shivers
for the rainbow

after the last short-circuit
that turned out
to be
directive.

THE MIRROR

The decisive daybreak
here and now

is the mirror,
where we witness opening of the eyes
where you are left behind by your hands
and legs,
acquiring movement appreciably aquarian,

returning to the laws,
fluid relations,
digitally motley.

Solely Chronos,
inner frequency Alpha
is your only assurance
you will ever glimpse your self

bare
headed

as on the first or the last
day.

TRAINS IN BETWEEN TWO FLASHES

These trains are bound for the unknown,

Trains to the land of mirrors,

to the Gotham City

populated by grotesque running beings

Trains that carry away

to oblivion

to inner spheres of mind

These trains are tests

of grooved in tracks of

life as was agreed

with all but the closest

Trains that stand for all of the above

but the ticket bears no mention of it.

No hint comes either from the lady of the ticket office

except for the sleepy wink.

These trains appear being for the people,

come announced as no way delusional

You climb aboard and the world sets in motion

The world goes your way

cruel

sharp

creaking

cracking

Ocean

that

in graceful innocence

lethally perplexes the dreamers who, at the crossing,

decided not to pull back

to the stereotypes beyond the edges of the railtracks

Trains the invasive

Trains enforced

Trains manifest as divine will

Trains that melt into landscape

Trains that never left

Trains ahead of their times

ahead of their beat

Trains escaping

our attention

Trains quietly evaporating

with waters of the summer pools

Trains that entered the city by force

unstoppable

impossible to decelerate

Trains sworn into their tracks

Trains still learning their manners

Trains dawning upon us to make a hint

Trains that are yet to recognize themselves

Trains that pursue self awareness of their right of way

Trains derailed due to love

Trains enlivened by their own life

bolting into the tunnel

with a war cry

Trains delaying their retirement

those that obstruct any new things

getting into circulation

Trains giving no ground

Never arriving at a fact they've reached terminus

Trains vainly searching for a solution

Trains retaining their trance

Trains tirelessly fighting idleness

Trains always finding their narrow way
Trains nearly deserving a little kiss

Trains of the colourful worlds

Trains delusional

Trains with windows looking into the underworld

Trains shifting tracks

at a speed of neurons

Train as a gift sent from heaven

ready for boarding

the one that would not leave us while we survive in

The train of ego trip

Train of cosmic dimensions

Train of angelic rhythms

Train that sweeps you off your feet

Train of anxieties

Train of elevation

Train the film

Train of parallelly running cutaways to little windows of
beings

Train crushing the bones of forefathers

Train standing for itself

Train of the weight of authority

Train fleeing right before our eyes

Trains within our reach that keep eluding us

Trains impossible to get hold of

Trains that set our clock

Trains of the information

Trains doing their thing in broad daylight

Trains of the DNA

Trains letting you virtually disengage

Trains carrying you away though you were never getting on

Trains that absorb you to self-oblivion

Trains making you to bump into your self in the aisle

Trains with no room to piss off

Trains that suck you in their spiral

Trains with agenda even Poirot would not unearth

Trains pursuing a manifest balancing act on the line of Life

Trains forbidding the utterance of the very word other than
in a mantra

Trains allowing mere whispers

Trains in disbelief at the rate of change of velocity with
respect to time

Trains accelerators

Trains chambers of visual development

Trains compressions

Trains decompressions

Trains of cosmic module windows

Trains airtight

Trains irrationally insular

Trains you pop out of with heavy breathing

Trains impossible to sleep in

and those giving you no sleep years after

Trains bringing you to your cosmic rhythm

Trains that make you tremble

Trains of all that is the case

Trains making moves to appear casual

Trainstranstrancetrainstrance

The sovereign and irreducible

blessing us with a Halo of time gap awareness

The Great and Graceful

it is for you we come out here to await

It is here we revere you

through awkward ticks and trash

on the platform of our human world

The dust we wish not to encumber

your majestic beings with

we just keep for and between ourselves

in the light of the most illustrious cause

True, Train, TrueTrueTrain. Considering all, hereby thus.

PORTUGÊS

JANSLA

Há um mundo onde basta
irmos
pelo movimento da mente,

miríades de folhas e corolas sobrevivem ali

aptidões nanoscópicas
do vento

Conjugam-se pelas vibrações
todas as apropriadas combinações de cores
num corpo partilhado
de fragmentos
de arco-íris
depois do último curto-circuito
que veio
a revelar-se
o derradeiro

O ESPELHO

O romper do dia decisivo
aqui e agora

É o espelho,
onde testemunhamos o abrir dos olhos,
onde és deixado para trás, pelas mãos
e pelas pernas,
adquirindo um movimento quase aquariano,

regressando às leis,
às relações fluídas,
digitalmente variadas

Somente Chronos,
a frequência interna Alpha
a única garantia
do vislumbre que terás de ti

cabeça
desnuda

como no primeiro ou no último
dia

COMBOIOS ENTRE DOIS FLASHES

Estes comboios com destino ao desconhecido,

Comboios para a terra dos espelhos,

para Gotham City

ocupados por seres grotescos apressados

Comboios que levam

ao esquecimento

aos meandros da mente

Estes comboios são testes

de carris sulcados

na vida como estava prevista

com todos menos os mais próximos

Comboios que corroboram com tudo o que foi dito acima

apesar de o bilhete não o mencionar.

Nem uma pista sequer da senhora do guichê

a não ser o piscar de olhos sonolento.

Estes comboios parecem ser para as pessoas,

vendidos como de forma alguma delirantes

Sobe-se a bordo e o mundo começa a girar

O mundo segue o seu caminho

cruel

afiado

a ranger

a partir

Oceano

que

em graciosa inocência

deixa letalmente perplexos os sonhadores que, na travessia,

decidiram não recuar

aos estereótipos para lá dos limites dos trilhos

Comboios os invasores

Comboios impostos

Comboios manifestando a vontade divina

Comboios que se derretem na paisagem

Comboios que nunca chegaram a partir

Comboios à frente do seu tempo

à frente do seu compasso

Comboios furtando-se

à nossa atenção

Comboios a evaporarem-se mansamente

com as águas das piscinas de verão

Comboios que entraram pela cidade à força
imparáveis

impossíveis de abrandar

Comboios imuscuídos nos carris

Comboios ainda a aprender a ter maneiras

Comboios a surgir sobre nós fazendo a sua aposta

Comboios que ainda não se reconhecem

Comboios que procuram a auto-consciência do seu direito
de passagem

Comboios descarrilados por amor

Comboios animados pela sua própria vida

a faiscar pelo túnel

com um grito de guerra

Comboios a adiar a reforma

a dificultar quaisquer coisas novas

a entrar em circulação

Comboios que não desistem

Nunca admitindo a chegada à estação terminal

Comboios vagamente à procura de solução

Comboios mantendo o êxtase

Comboios a combater incansavelmente a ociosidade
Comboios encontrando sempre a passagem mais estreita
Comboios quase a merecer um beijinho

Comboios dos mundos coloridos

Comboios delirantes

Comboios com janelas viradas para o submundo

Comboios a mudar de faixa

à velocidade dos neurónios

Comboio como uma dádiva dos céus

pronto a embarcar

aquele que não nos abandonaria enquanto sobrevivéssemos

O comboio do surto egótico

Comboio de dimensões cósmicas

Comboio de ritmos angelicais

Comboio que te arrebatou

Comboio de ansiedades

Comboio de exaltação

Comboio o filme

Comboio de aberturas paralelas correndo para as pequenas
janelas dos seres

Comboio a esmagar os ossos dos antepassados

Comboio a ser comboio

Comboio do peso da autoridade

Comboio a desaparecer mesmo diante dos nossos olhos

Comboios ao nosso alcance sempre a iludir-nos

Comboios impossíveis de alcançar

Comboios que nos põem o relógio em andamento

Comboios da informação

Comboios em acção em plena luz do dia

Comboios de ADN

Comboios deixando-te virtualmente descomprometer

Comboios levando-te apesar de nunca embarcares

Comboios que te absorvem até ao auto-esquecimento

Comboios fazendo-te esbarrar contigo no corredor

Comboios sem espaço para desaparecer

Comboios que te sugam

Comboios com uma agenda que nem Poirot descortinava

Comboios perseguindo um claro exercício de equilíbrio na linha da vida

Comboios proibindo a afirmação da palavra primeira a não ser num mantra

Comboios permitindo apenas murmúrios

Comboios desacreditando na taxa de variação da velocidade em relação ao tempo

Comboios aceleradores

Comboios câmaras de desenvolvimento visual

Comboios compressão

Comboios descompressão

Comboios de janelas cósmicas modulares

Comboios herméticos

Comboios irracionalmente insulares

Comboios de onde se salta sem fôlego

Comboios em que é impossível dormir

E dos que tiram o sono anos depois

Comboios devolvendo-te ao ritmo cósmico

Comboios que te fazem tremer

Comboios de tudo o que venha ao caso

Comboios movimentando-se para parecerem casuais

Comboioscomboconfusãocomboioscomboconfusão

O soberano e irreduzível

Abençoando-nos com o resplendor da consciência do fosso do tempo

Ó grande e gracioso

é de ti que estamos à espera

é aqui que te veneramos

através de estranhas carraças e lixo

na superfície do nosso mundo humano

O pó com que não desejamos sobrecarregar

os teus seres majestosos

limitamo-nos a guardá-lo para nós e entre nós

à luz da mais distinta causa

Pois, pouca-terra, poispois pouca-terra. Considerando tudo,

assim, por este meio.

Poeta: Carmen Camacho

Design e Paginação: Maria Cortez

Tradução: Sandra Filipe

Uma iniciativa da Versopolis em parceria com A Palavra

ISBN 978-989-53196-7-1

9 789895 319671